

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119382468
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6119382468.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Poštová banka, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: L. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XX, K., o zaplatenie 7.431,35 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 13Csp/37/2020 - 62 zo dňa 07. septembra 2020, v zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutom zamietajúcom výroku II. a závislom výroku o trovách konania r u š í a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd I. inštancie výkonom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4.153,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 7.271,04 eura od 18.12.2017 do 16.05.2018, zo sumy 7.171,04 eura od 17.05.2018 do 14.06.2018, zo sumy 7.071,04 eura od 15.06.2018 do 16.07.2018, zo sumy 6.971,04 eura od 17.07.2018 do 15.08.2018, zo sumy 6.851,04 eura od 16.08.2018 do 14.09.2018, zo sumy 6.721,04 eura od 15.09.2018 do 17.10.2018, zo sumy 6.621,04 eura od 18.10.2018 do 14.11.2018, zo sumy 6.501,04 eura od 15.11.2018 do 14.12.2018, zo sumy 6.371,04 eura od 15.12.2018 do 16.01.2019, zo sumy 6.241,04 eura od 17.01.2019 do 17.04.2019, zo sumy 6.211,04 eura od 18.04.2019 do 10.05.2019, zo sumy 6.082,42 eura od 11.05.2019 do 10.06.2019, zo sumy 5.953,80 eura od 11.06.2019 do 10.07.2019, zo sumy 5.825,18 eura od 11.07.2019 do 08.08.2019, zo sumy 5.696,56 eura od 09.08.2019 do 11.09.2019, zo sumy 5.567,94 eura od 12.09.2019 do 09.10.2019, zo sumy 5.439,32 eura od 10.10.2019 do 11.11.2019, zo sumy 5.310,70 eura od 12.11.2019 do 10.12.2019, zo sumy 5.182,08 eura od 11.12.2019 do 09.01.2020, zo sumy 5.053,46 eura od 10.01.2020 do 11.02.2020, zo sumy 4.924,84 eura od 12.02.2020 do 10.03.2020, zo sumy 4.796,22 eura od 11.03.2020 do 08.04.2020, zo sumy 4.667,60 eura od 09.04.2020 do 11.05.2020, zo sumy 4.538,98 eura od 12.05.2020 do 09.06.2020, zo sumy 4.410,36 eura od 10.06.2020 do 09.07.2020, zo sumy 4.281,74 eura od 10.07.2020 do 10.08.2020, zo sumy 4.153,12 eura od 11.08.2020 do zaplatenia, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výkonom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výkonom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,86 %.

2. Rozsudok súd I. inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 494 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. a) až y), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vecne argumentoval tým, že vo veci nebolo sporné, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 8.300,- eura a žalovaná nespĺnila svoju povinnosť žalobcovi úver splácať riadne a včas, rovnako ani to, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenie právneho poriadku na ochranu spotrebiteľa, najmä zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako i ust. § 52 a nasl. OZ. Sporným, ale zostáva a zároveň to tvorilo predmet prieskumu súdu, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere má náležitosti predpísané zák. č. 129/2010 Z. z. a či teda žalobcovi vznikol voči žalovanej nárok na zaplatenie pohľadávok uplatnených podanou žalobou.

4. V prípade absencie, čo i len jednej z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zák. č. 129/2010 Z. z. môže súd prijať záver, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový.

5. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

6. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že táto neobsahuje údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., teda adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tento údaj sa v zmluve nenachádza. Z hľadiska ochrany spotrebiteľa je na mieste požiadavka na jednoznačnosť a prehľadnosť tohto údajov a musí byť obsahom zmluvy, ku ktorej účastníci zmluvy pristúpia a potvrdia ho svojim podpisom.

7. Zmluva tiež neobsahuje povinný údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o termíne konečnej splatnosti úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Gramatickým výkladom tohto ustanovenia súd dospel k záveru, že je potrebné rozlišovať pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti úveru“. V danom prípade sa nejedná o totožné pojmy. Ustanovenie uvedené v zmluve, že „ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dižníka/Spoludlížníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ“, je neurčité a nezrozumiteľné. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa odvodzovať takýto údaj pred podpisom zmluvy. Pod pojmom doba je potrebné rozumieť dlhší časový úsek, obdobie, ktoré je ohraničené začiatkom a koncom. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ako podstatnú náležitosť dobu trvania zmluvy, bolo povinnosťou veriteľa takúto dobu trvania zmluvy v zmluve uviesť. Pojem „počet mesačných splátok“, ktorý v zmluve o spotrebiteľskom úvere je numeratívne vyjadrený číslom 96, nie je možné stotožňovať s pojmom „doba trvania zmluvy“.

8. Ďalej súd zistil, že zmluva neobsahuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybné má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené možno dôvodne poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.). Žalobcovi tak vzniklo právo len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, teda sumy vo výške 4.153,12 eura, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutými peňažnými prostriedkami - 8.300,- eura a zaplatenými peňažnými prostriedkami vo výške 4.146,88 eura (8.300 mínus 4.146,88 = 4.153,12).

10. Úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v čase omeškania žalovanej so splatením dlhu vo výške 0,0 %. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, a preto má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške, odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t. j. od 18.12.2017 do zaplatenia. Pri určení výšky úroku z omeškania, súd zohľadnil jednotlivé splátky žalovanej vykonané po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a výšku istiny, z ktorej sa úrok vypočítava postupne ponížoval o výšku úhrady zo strany žalovaného. Číselné vyjadrenie je obsiahnuté vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

11. Súd považoval žalobu za dôvodnú len vo vyššie uvedenej časti, pričom dôvodnosť nároku je vysvetlená k jednotlivým priznaným nárokom, z ktorého dôvodu súd žalobu vo zvyšnej časti považuje za nedôvodnú, a preto ju zamietol. Precíznejšie odôvodnenie zamietajúcej časti nebolo možné zo strany súdu poskytnúť, nakoľko žalobca vo svojej žalobe výšku jednotlivých nárokov nevysvetlil tak, aby boli preskúmateľné. V konaní bolo taktiež preukázané, že po podaní žaloby boli na úver vykonané úhrady zo strany žalovanej (aj prostredníctvom zrážok zo mzdy), súdu však nie je jasné, prečo žalobca zotrval na svojej žalobe aj v rozsahu týchto úhrad. Nakoľko však došlo zo strany žalovanej k úhradám, teda nárok žalobcu v uspokojenom rozsahu zanikol počas konania, nebolo možné žalobcovi nárok v uhradenom rozsahu priznať a táto časť nároku je súčasťou zamietnutej žaloby.

12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keď mal za to, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie istiny vo výške 7.431,35 eura, pričom súd nárok žalobcu v čase podania žaloby považoval za dôvodný vo výške zaplatenia istiny 5.567,94 eura a nedôvodný v časti zaplatenia istiny vo výške 1.863,41 eura (7.431,35 mínus 5.567,94 = 1.863,41). Úspech žalobcu preto možno percentuálne vyjadriť na 74,93 % a neúspech na 25,07 %. Po vzájomnom započítaní úspechu a neúspechu (74,93 mínus 25,07) predstavuje celkový úspech žalobcu 49,86 %. O výške nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (ust. § 262 ods. 2 CSP).

13. Proti rozsudku súdu I. inštancie podal odvolanie žalobca v časti, v ktorej súd I. inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II.) a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviaže žalovanú na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. V súvislosti s absenciou adresy veriteľa na podanie reklamácie, žalobca uviedol, že podľa obchodných podmienok podania klientov voči banke a spôsob komunikácie medzi bankou a klientmi v danej veci upravuje Reklamačný poriadok. Tento je dostupný na obchodnom mieste banky, na internetovej stránke banky www.pabk.sk a pod. Adresa, na ktorej je možné podať žiadosť, sťažnosť či reklamáciu je konkrétne upravená v čl. I. časť 3 Reklamačného poriadku. V tejto súvislosti žalobca upriamil pozornosť na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/73/2016 zo dňa 28.07.2016, s ktorého argumentáciou sa stotožnil Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 5Co/361/2016 zo dňa 21.07.2016. Súčasne z bodu 3 čl. 1 písm. b) Reklamačného poriadku vyplýva, že v prípade, ak bude reklamácia doručená inému organizačnému útvaru banky, tento zabezpečí jej postúpenie referátu reklámii najneskôr nasledujúci pracovný deň po jej doručení. Uvedeným je stanovená možnosť doručovať aj na adresu sídla veriteľa. Rovnako vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o úvere hneď v čl. 1 obsahuje adresu žalobcu, priemerný spotrebiteľ vedel, kam môže svoje podania adresovať v prípade, pokiaľ by nejaké mal. Podľa žalobcu uvedenie sídla žalovaného (Dvořákovo nábrežie 4, 812 02 Bratislava) (správne má byť „žalobcu“ - pozn. odvolacieho súdu) v záhlaví zmluvy o úvere je aj adresou žalovaného (správne má byť „žalobcu“ - pozn. odvolacieho súdu), na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ide o adresu, na ktorej môže pošta žalovanému (správne má byť „žalobcu“ - pozn. odvolacieho súdu) doručiť zásielku alebo na ktorej možno žalovaného (správne má byť „žalobcu“ - pozn. odvolacieho súdu) osobne navštíviť s cieľom podať tam reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/143/2018 zo dňa 26.02.2019, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/14/2019 zo dňa 03.12.2019 a sp. zn. 25Co/230/2017 zo dňa 12.12.2018.

15. Žalobca v odvolaní namietal taktiež konštatovanie súdu I. inštancie, že zmluva o úvere neobsahuje údaje o predpokladoch výpočtu RPMN a z toho dôvodu je na jej základe poskytnutý úver potrebné

považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa žalobcu zmluva obsahuje všetky predpoklady pre výpočet RPMN, a to výšku úveru, počet mesačných splátok, termín konečnej splatnosti, dátum prvej splátky, termín splatnosti mesačnej splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, dátum zmluvy. Zmluva o úvere obsahuje údaj o RPMN a tiež údaj o priemernej RPMN na trhu vo výške, oba údaje aktuálne ku dňu podpisu zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch nepožadoval a ani nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN. Žalovanej boli v deň podpisu zmluvy o úvere poskytnuté kompletne informácie o požadovanom úvere, a to prostredníctvom Formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Žalobca poukázal na prílohu č. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., ktorá obsahuje základnú rovnicu výpočtu RPMN a prílohu č. II písm. a), pričom uviedol, že predpokladmi výpočtu sú premenné dosádzané do vzorca na výpočet RPMN, ako je výška úveru, číslo posledného čerpania - úver bol čerpaný jednorázovo, t. j. podľa písm. a) prílohy č. II zák. č. 129/2010 Z. z. sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške, čo je v zmluve uvedené, číslo poslednej splátky, výška splátky, periodicita čerpania mesačne, čo zodpovedá intervalu čerpania. Zmyslom zák. č. 129/2010 Z. z. nie je bezúčelový formalizmus alebo vnucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom zákona je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom zmluva o úvere obsahuje dostatočné a zrozumiteľné vymedzenie náležitostí pre žalovanú ako spotrebiteľa, ktorá ani nenamietala, že by bolo pre ňu nezrozumiteľným niektoré ustanovenie zmluvy o úvere. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15Co/94/2018 zo dňa 19.11.2019.

16. Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu I. inštancie o absencii povinného údaju o dobe trvania zmluvy. Podľa zmluvy o úvere je dohodnutý termín konečnej splatnosti úveru na 20.03.2025. Podľa Obchodných podmienok záväzkov dlžníka so zmluvy o úvere zaniká splatením všetkých splatných záväzkov. Dlžník je oprávnený splatiť úver úplne alebo čiastočne aj pred dobou určenou v zmluve, a to za podmienky, že o zámere predčasne splatiť pohľadávku banky banku vopred, najmenej 30 kalendárnych dní, písomne informoval. Podľa Všeobecných obchodných podmienok v prípade ukončenia zmluvného vzťahu medzi bankou a klientom dôjde k technickému zrušeniu vedenia účtu a/alebo vkladového účtu v informačnom systéme banky. Z uvedeného tak vyplýva predpoklad, že pokiaľ by žalovaná plnila riadne a včas podľa zmluvy o úvere, táto by zanikla dňa 20.03.2025. Navyše v bode 2.2 zmluvy je uvedená okrem konečnej splatnosti zmluvy aj informácia o počte mesačných splátok, teda o dobe trvania úveru. S ohľadom na formuláciu daného ustanovenia zmluvy, nemožno považovať tvrdenia konajúceho súdu za správne právne posúdenie, nakoľko v zmluve je uvedený počet mesačných splátok, čo možno považovať za dobu trvania zmluvy. Výklad zmluvy, resp. zákonného ustanovenia upravujúceho náležitosti zmluvy je v danom prípade prísne formalistický. Pojem „doba trvania zmluvy“ nie je v zák. č. 129/2010 Z. z. striktné definovaný. Pri skúmaní jednotlivých zmluvných podmienok je potrebné vychádzať zo skutočností, ako tieto bude chápať a vnímať priemerný spotrebiteľ. Kvalifikácia tzv. priemerného spotrebiteľa podlieha časovým zmenám tak, ako sa úroveň informovanosti spotrebiteľa logicky postupne zvyšuje. Napriek skutočnosti, že ochrana spotrebiteľa je považovaná za jedno z nosných hľadísk tak vnútroštátnej, ako aj únijnej legislatívy, nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol zneužitím práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti, podľa ktorých je okrem iného nevyhnutné požadovať uplatňovanie zodpovedajúcej miery zodpovednosti za vlastné právne záväzné konanie (spotrebiteľa). Pojem priemerného spotrebiteľa sa vyskytuje často v judikatúre Súdneho dvora ES, ako aj v judikatúre slovenských súdov, ktoré tento pojem vykladajú eurokonformne. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď Európsky súdny dvor uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-361/04 Claude Ruiz-Picasso a uviedol, že európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo skôr nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Priemerný spotrebiteľ podľa žalobcu pozná dobu trvania zmluvy. Dokonca nepotrebuje vykonávať ani žiadne matematické operácie, aby mu bola predmetná skutočnosť zrejmá. Nie je teda pravdivým, že nepostačuje vyjadrenie počtu mesiacov splatnosti. Spôsob, aký prezentuje súd I. inštancie už nie je primeranou ochranou poskytovanou slabšiemu subjektu, ide o formalistický prístup znevýhodňujúci veriteľa, na základe ktorého by spotrebiteľ bol považovaný sa subjekt úplne bez schopnosti posúdiť záväzkov, ktorý uzatvára. Taktiež ide o protiprávny presun zodpovednosti z dlžníka na veriteľa, čo úplne popiera princíp rovnosti v občianskoprávných vzťahoch.

17. Žalovaná odvolanie nepodala. S odvolaním žalobcu nesúhlasila. Vo svojom vyjadrení poukázala na skutočnosť, že rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/230/2017, na ktorý sa odvolával žalobca vo svojom odvolaní v súvislosti s absenciou adresy na uplatnenie reklamácie, sa týka Prima banky Slovensko, a.s. Žalovaná však žiadnu zmluvu s Prima bankou Slovensko, a.s. neuzatvorila a nemá ani vedomosť, že by ju podpísala. Podľa žalovanej sa v zmluve nenachádza konkrétny matematický výpočet RPMN. Žalovaná nesúhlasila, aby súd žalobe žalobcu vo zvyšku vyhovel a žiadala, aby sa jej priznala náhrada trov odvolacieho konania.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu I. inštancie vedúcich k zamietnutiu žaloby vo zvyšnej časti z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na absenciu niektorých obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z. z. Rozsudok v rozsahu vyhovujúceho výroku I. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

20. V danom prípade žalobca nenapádal skutkové a právne závery súdu I. inštancie spočívajúce v tom, že dňa 09.03.2017 bola medzi žalobcom a žalovanou uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1722473355, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nas. OZ a zároveň sa jedná o spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. S ohľadom na odvolacie argumenty uplatnené žalobcom bolo prvoradou úlohou odvolacieho súdu posúdiť, či súd I. inštancie dospel k správne právnemu záveru o bezúročnosti a bez poplatkovosti predmetného úveru.

21. Prvoinštančný súd ustálil, že v zmluve uzavretej medzi stranami sporu dňa 09.03.2017 absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., teda že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca s týmto nesúhlasil a protiargumentoval tým, že adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti vyplýva z Reklamačného poriadku žalobcu dostupného na obchodnom mieste žalobcu a jeho internetovej stránke, pričom zároveň poukázal na to, že adresa sídla žalobcu uvedená v záhlaví úverovej zmluvy je aj adresou, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Hoci odvolací súd nesúhlasí s prezentovanou argumentáciou žalobcu, po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa nestotožňuje ani so záverom súdu I. inštancie, že v predmetnej zmluve absentuje údaj, ktorý vyžaduje zák. č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 2 písm. c), a to adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti vyplýva totiž z čl. 4.11 (posledná veta) zmluvy, v ktorom je okrem iného explicitne uvedené, že dlžník/spoludlžník si môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť na adrese: Poštová banka, a.s., oddelenie starostlivosti o klienta, Karloveská 34, 841 04 Bratislava. Nakoľko zmluva túto zákonom stanovenú náležitosť obsahuje, nie je možné z daného dôvodu považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

22. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom prvoinštančného súdu ani v prípade absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., teda že zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy. Doba trvania zmluvy je uvedená v čl. 2.2 zmluvy, a to nasledovne „ZoÚ je uzatvorená na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov Dlžníka/Spoludlžníka voči Banke vyplývajúcich zo ZoÚ. V prípade splácania Úveru v zmysle ZoÚ zanikne ZoÚ v deň uvedený ako Termín konečnej splatnosti úveru.“. Nakoľko úverová zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti úveru uvedený taktiež v čl. 2.2. (20.03.2025), je podľa názoru odvolacieho súdu uvedená formulácia o dobe trvania zmluvy dostatočne zrozumiteľná na to, aby priemerný spotrebiteľ mohol ľahko stanoviť dobu trvania zmluvy. Navyiac v čl. 2.3

zmluvy sú uvedené jednotlivé termíny splatnosti všetkých 96 mesačných splátok, ktorými má byť úver splatený. Vzhľadom na uvedené nie je preto možné žalovanej poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

23. V neposlednom rade súd I. inštancie konštatoval, že zmluva neobsahuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, pričom do tejto kategórie je potrebné zaradiť aj matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že obsahová náležitosť „uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN“, ktorá podľa súdu I. inštancie v zmluve chýbala, je v zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (09.03.2017) uvedená v § 9 ods. 2 písm. k), nie písm. j) ako uviedol súd I. inštancie. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie je názoru, že zo znenia § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení v rozhodnom období nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť ani výkladom daného zákonného ustanovenia.

24. Tento názor je vyslovený v rozhodnutí NS SR 7 Cdo 183/2020, kde dovolací súd udáva, že na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.

25. Pri údají o RPMN v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. j) sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jej výšky. Ak by zmluva tento údaj obsahovala, nebolo by možné, aby pri zadaní rovnakých údajov vychádzali pri matematickom prepočte RPMN rôzne výsledky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Ďalej odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g): „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Preto je potrebné tieto predpoklady v zmluve zistiť, či sú uvedené, ktoré boli pre výpočet RPMN použité.

26. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ďalej len ZoSÚ (účinný v čase uzavretia zmluvy) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

27. Podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

28. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

29. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27.03.2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fesihovi Kalhanovi, C-565/12 uviedol, že najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takého správania dopustia. Vzhľadom na dôležitosť tohto cieľa, ktorým je zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, body 52 a 53).

30. Medzi stranami sporu nie je ale sporné, že nárok žalobcu vznikol zo spotrebiteľského právneho vzťahu, žalovaná vystupovala pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ, je slabšou stranou v spore a súd je oprávnený a povinný jej poskytnúť ochranu v súlade s § 290 a nasledujúcimi CSP a okrem iného môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Žalobcovi ako dodávateľovi služby vyplývalo z § 11 ods. 2 s poukazom na § 7 zák. č. 129/2010 Z. z. postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalovanej a zisťovať jej bonitu. Z úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že banka poskytla žalovanej úver 8.300 eur, čo nie je zanedbateľná čiastka a doposiaľ nebolo zisťované, či žalovaná ako spotrebiteľ spĺňala predpoklady k poskytnutiu spotrebiteľského úveru v pomerne vysokej čiastke

31. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

32. Žalobca doposiaľ nešpecifikoval a súd prvej inštancie nezisťoval, či žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou, aké všetky informácie týkajúce sa schopnosti žalovaného splácať úver zisťoval a ako

informácie vyhodnocoval. Súd je oprávnený a povinný poskytnúť spotrebiteľovi ako slabšej strane v spore ochranu a postupovať podľa § 295 CSP a môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

33. Súd prvej inštancie je tiež oprávnený posúdiť zmluvu č. 1722473355 zo dňa 9.3. 2017 z hľadiska, či obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, okrem iných náležitostí napríklad aj všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi stranami sporu v kontexte uvedeného rozhodnutia NS SR 7 Cdo 183/2020 posúdiť treba všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov.

34. Súd tiež posúdi, či správne bol úver vyhlásený za predčasne splatný, v súlade s § 565 O. z. a § 53 ods. 9 O. z. V čl. 4.6 Zmluvy je uvedené, že v prípade riadneho nesplácania úveru je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, a to vtedy ak je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplatením splátky a banka upozornila dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. (§ 565 O. z. a § 53 ods. 9)

Dôležité je zistiť, či postup vyhlásenia úveru za predčasne splatný bol v súlade s uvedeným článkom Zmluvy, či bol dlžník /žalovaná/ upozornený na uplatnenie tohto práva, či možno považovať úver za predčasne splatný a v súlade s ust. § 565 O. z. Výzva na splatenie dlžnej časti úveru je v spise na č.l.8 a tak isto výzva na úhradu dlžnej sumy na tom istom liste vzadu.

35. Odvolací súd v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť nárok žalobcu uplatňovaný žalobou v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, t.j. súd prvej inštancie vyzve žalobcu, aby preukázal, akým spôsobom zisťoval a posudzoval bonitu žalovanej pred poskytnutím úveru, resp. ak zistí, že zmluva o úvere neobsahuje aj ďalšie obsahové náležitosti, vyzve žalobcu aby sa k zisteniam súdu vyjadril. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania súd vyhodnotí, či pri činnosti žalobcu ako veriteľa v prejednávanej veci (ne)došlo k hrubému porušeniu jeho povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa. Povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o výdavkoch a celkovej sociálno-ekonomickej situácii žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou je možné považovať za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ, v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že povinnosťou žalobcu v súvislosti so skúmaním bonity žalovaného bolo aj prihladiť na údaje zistené z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 ZoSP), t.j. žalobca tiež uvedie, do akých databáz a registrov nahliadol a čo zistil o žalovanej predtým, ako jej poskytol úver vo výške 8.300 eur s dobou splácania 8 rokov. Súd tiež posúdi, či správne bol úver vyhlásený za predčasne splatný, posúdiť treba všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov.

37. Ak súd zistí, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti, alebo ak zistí, že úverová zmluva neobsahuje aj ďalšie náležitosti s ktorými zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, opätovne môže žalobu v napadnutej časti zamietnuť, pretože úver bude považovať za bezpoplatkový a bezúročný. Súd tiež posúdi, či správne bol úver vyhlásený za predčasne splatný, v súlade s § 565 O. z. a § 53 ods. 9 O. z. s poukazom na čl. 4.6. Zmluvy. Súd je rovnako z úradnej povinnosti povinný zisťovať, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 52 a nasledujúcich OZ (hlavne podľa § 53 OZ). Ak dospeje k záveru, že žalobca neporušil svoje povinnosti pri skúmaní bonity žalovanej a zmluva obsahuje všetky náležitosti, t.j. ak žalobca unesie dôkazné bremeno súd posúdi, či má žalobca nárok na zaplatenie žalobcom vyčíslených úrokov, t.j. žalobca by mal poskytnúť súd vysvetlenie, akým spôsobom postupoval pri vyčísľovaní úrokov.

38. Po vykonanom dokazovaní súd vo veci opätovne rozhodne a rozhodnutie v súlade s § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

39. Senát rozhodol vo veci pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).